

Райко Жинзифов
До българската майка

Майко злочеста, ти, майко страдалница,
мътни са сълзи ти, как у Брегалница
мътни са студни вълни.

Рониш ти сълзи, а сърдце распаряш ми;
питама напрасно я – не отговаряш ми –
сладки л' са, майче, они?

Що си застанала, майко, над сина си?
Що си наведнала очи и клепки си?
Гледаш и мрачно ти так?

Поглед На него си хвърлила жалостен,
ден ли за тебе той скърбен, нерадостен.
пълен сос тъга и с мрак?

Щеш ли да бъдеш ти нем' утешение?
Пей му ти песня за вечно търпение,
пълен сос тъга и с мрак?

Пей и за негово вечно страдание,
пей му да нема в душа си роптание,
пей ти и сълзи не лей!

Още за кротко му пей послушание,
станал като ягне той на заклание
кротък и мирен, готов.

И за душевно му пей онемение.
и за телесно му пей ослепление,
само не пей за любов!...

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7368>]